Régis Francin sarjakuvat ovat kuin valmiita elokuvakäsikirjoituksia. Kun Franc vihdoin pääsi ohjaamaan esikoiselokuvansa, tuli siitä sarjakuvaa parempi.

PAHA TYTTÖ ON HYVÄ

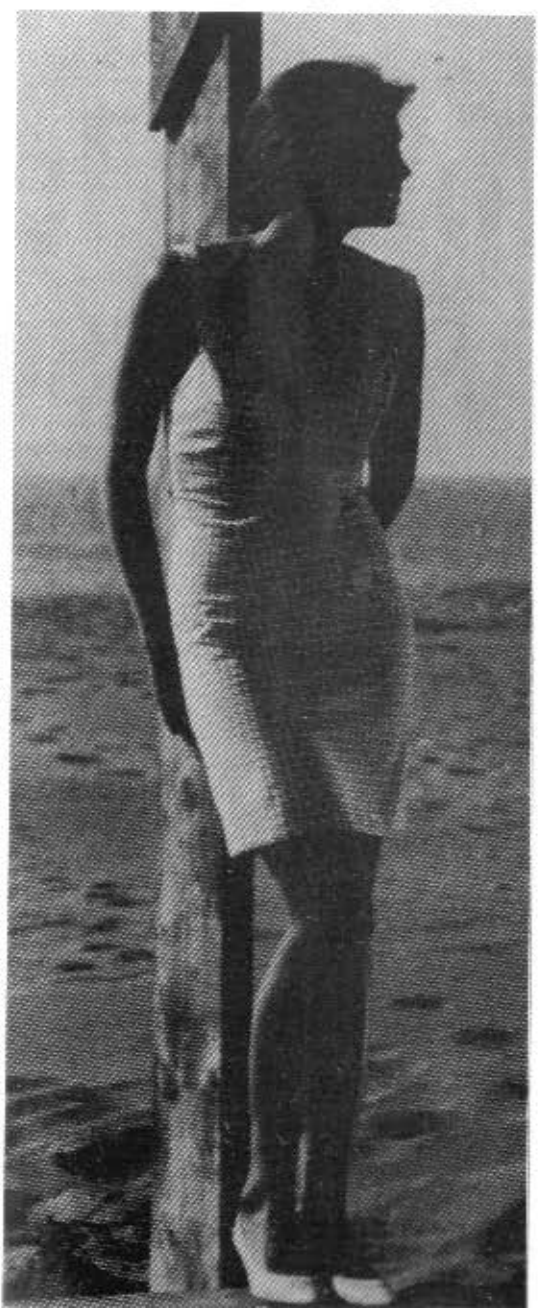

Saatatte muistaa vuoden 1985 väri-*Tapiirit* ja erityisesti tarinan kahdesta vanhasta filmitähdestä, rannalla ilkosena loikovasta naikkosesta, riettaudesta, ihmisen pirullisuudesta ja sydäninfarktista.

Joka tapauksessa, tuon sarjan ja *Café de la Plage* (Rantakahvila) -tunnelmapalojen tekijän **Régis Franc'in** esikoiselokuva *Mauvaise Fille* (Paha tyttö) sai ensi-iltansa tammikuussa.

Huonommanpuoleinen tyttö Rose (**Florence Pernel**) on ensinnäkin jumalaisen viehättävä ja lisäksi siniruudullisessa ahonlaitamekossaan tavattoman kaunis. Kaikkien läähättäjien iloksi elokuvan mainonta hyödyntää tuota ihanuutta vailla mitään estoja täydellisen häikäilemättömästi – ja sataprosenttisella tyylillä harhaanjohtavasti.

Toki Florence Pernelin viehättävyydellä on osansa elokuvan hienouteen, mutta naiskuvan suhteen Franc ja toinen käsikirjoittaja **André Téchiné** tekevät nk. jaimehernandezit. Florencelle (tästä lähin käytän hänestä vain etunimeä) on suotu rooli, joka on täysi naisrooli, ei kuvatyttörooli.

Keskeistä on filmin tapahtumapaikka – provinssi jossain etelässä meren rannalla. Franc tekee maaseudusta idyllin, mikä lannoite- ja rasvamainosten kyllästämää suomalaista ei hätkäytä. Maaseutuhan on turmeltumaton – turmelus, jos sitä on, on siis ihmisten mielissä. Joka tapauksessa paikka ja filmi ovat etäällä pariisilaisesta kaupunkiahteesta.

Rose on viaton maalaisneito, jota ympäröivät ikääntyvä isä, veljet ja muutama paikallinen juntti – päsinpäisyyden eri vivahteet. Paikalle hurahtaa välimerellinen espanjalaistoreador ja kuin hänen pakokaasuissaan piilossa pysytellyt moraali.

Jos elokuvaa pitäisi kuvata yhdellä sanalla, se olisi hehkeä. Rosen rakastumisen ja sotkuisiksi vyyhteytyvien ihmissuhteiden rento käsittely on mutkatonta, kyselemätöntä ja toteavaa, siis aivan yhtä julkean moraalitonta kuin Francin sarjakuvat. Filmi tapahuu Rosen kautta ja häntä miltei ymmärtäen – elämän vaikuttavien traagisten ja arvaamattomien pikkuasioiden merkitys nostetaan toki sille kuuluvaan merkitykseen. Luvassa on muutakin kuin pelkkää komediaa.

Régis Francin sarjakuvissa silkalta korostetulta kömpelyydeltä maistuva useiden asioiden yhtäaikainen kuvaus näyttäytyy Mauvaise fillen jälkeen aivan uutena – millintarkasti laskettuna elokuvakäsikirjoituksena. Siltä se tosin aina on näyttänyt, eikä sen kömpelyys sarjakuvana tämän filminkään jälkeen mihinkään katoa. On vain ihme, että jo sarjakuvansa kuin elokuviksi tehnyt ei ole aiemmin päässyt tekemään kuin mainosfilmejä.

Kun elokuvaa katsoi pariisilaisteatterissa, kuultiin hyminää kun pikkuveljen nimeksi paljastui Tintin. Mutta kun pikkuveli ei ollutkaan vain yhden repliikin sivurooli, Francin (miksei myös pojan isän) tyylitaju sen kun korostui.

Jos muistatte alussa mainitun vuoden *Tapiirien* toisen Franc-tarinan, *Sisiliskojen yön* sinisyyden hehkun, koette aavistuksen *Mauvaise fillen* tyylikkäästä värimaailmasta. Franc on etsinyt hahmojensa vaatetukseen kirkkaita perusvärejä ja kuvien esteettistä harmoniaa rikkoo hyvin usein jokin pieni yksittäinen väriyksityiskohta. Moisen ilkeyden osaa riiviö, joka on oppinut sarjakuviensa väreilläkin herättämään huomiota.

Halutessa Francin elokuvasta löytää valtavasti vaikutteita ja yhtymäkohtia toisiin elokuviin, mutta niistä viis – joka tapauksessa hänen jälkensä on ainutlaatuista.

Petri Kemppinen

Kuinka tämännäköinen tyttö voisi olla paha? Florence Pernel Francin elokuvassa Mauvaise Fille.